Giosué Carducci:

Ó, Éj

Sötét palástod mélyein elillan,
a bánatom, a könnyem szelíden:
ó, Éj, csak a te kedves karjaidban
csitul el árva, békétlen szívem.

Nyugalmat adsz és tiszta-tiszta békét,
lankadt lelkem kegyesen öntözöd,
letéped a bús eszme régi fékét
s száguldhat az ég és a föld között.

Ó, istenasszony, Éj; én nem tudom, mi
hív most aludni, feledni, nyugodni,
harag-csitító, bú-feledtető.

Megnyugszom benned, mint a csecsemő,
ki sírva alszik el, mindent feledvén,
öreg nagyanyja ráncos barna keblén.

Kosztolányi Dezső fordítása